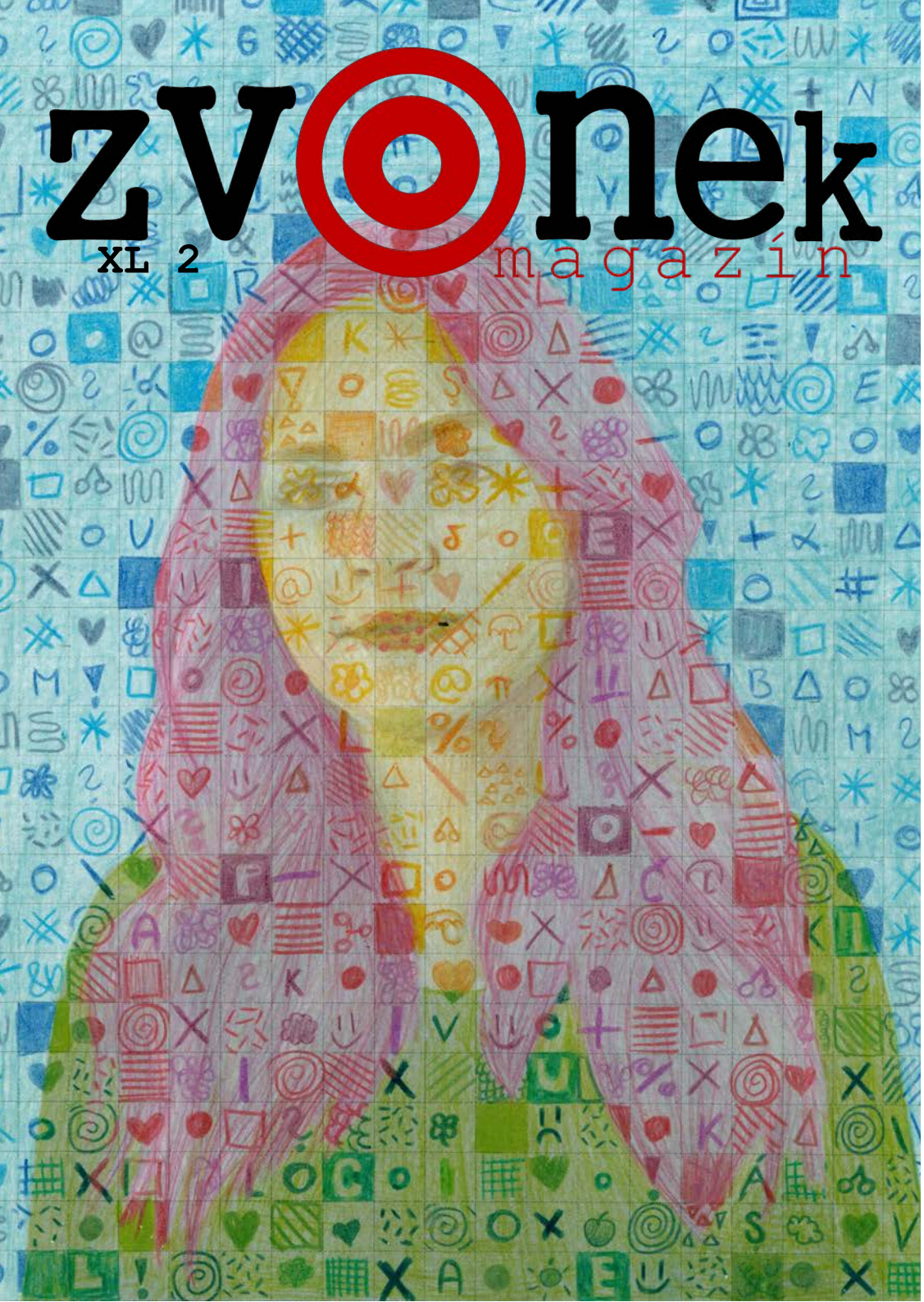

Umělá inteligence – výzva, nebo ohrožení?

maturitní zkouška z výtvarné výchovy

klauzurní práce

Valérie Němcová, 4. A

Tereza Khorová, 4. C

Adéla Chloupková, 8. G

slovo na úvod

Milí čtenáři,

v rukou držíte druhé číslo studentského časopisu Zvonek v tomto školním roce.

Co v něm najdete?

Vyučující českého jazyka vybrali zajímavé práce svých studentů včetně zdařilých maturitních písemných prací a ukázek klauzurních prací k maturitě z výtvarné výchovy. O své zážitky se podělili účastníci poznávacího a jazykového zájezdu do Anglie a Francie, studenti 2. ročníku, kteří absolvovali tradiční exkurzi do východních Čech, a návštěvníci výstavy F. Mertla. Časopis je doplněn literárními pracemi, fotografiemi z akcí školy a informacemi o dalších aktivitách našich žáků. Své znalosti si můžete vyzkoušet prostřednictvím literárního testu a hudební osmisměrky.

Pokud byste měli zájem pracovat na dalších číslech Zvonku v příštím školním roce, máte nápady a chuť vyzkoušet si redakční práci, dejte nám vědět.

Příjemné počtení.

Lenka Mahelová, Hana Laštůvková

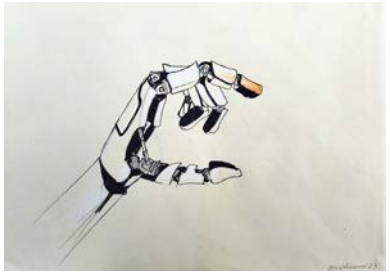

Lenka Mašterová, 4. B: Ruce umělcovy

ukázky z maturitních prací

Český jazyk a literatura

písemná práce

Témata maturitních prací 2022/2023

1. **Jak jsem potkal anděla** (vypravování – povídka)
2. **Influenceři. Zasluhují si oprávněně moji pozornost?** (úvaha)
3. **Dva životy, jedna cesta** (charakteristika dvojice, např. manželů, partnerů, přátel, sourozenců, rodiče a dítěte)
4. **Kniha mého dětství** (recenze)
5. **Jeden den v práci** (reportáž postavená na zážitcích z brigády)
6. **Stížnost městskému/obecnímu úřadu na nelegální skládku** (Text musí obsahovat návrh řešení a splňovat formální pravidla administrativního stylu.)

Zahrada
z nočních můr???

Bylo to úplně obyčejné čtvrteční ráno. Tak obyčejné, že jsem si musel vystát dlouhou frontu u stánku s kávou, abych vůbec zvládl zůstat vzhůru. A jak jsem tak rozespale mžoural na svět, papírový kelímek se stále ještě horkou kávou v ruce, poprvé jsem ji zahlédl.

Byla nádherná. Vypadala neupraveně, ale takovým tím překrásným, skutečným způsobem. Jak je možné, že jsem si jí nikdy dřív nevšiml? Nevěřícně jsem si protřel oči, ale ani poté ta dechberoucí opuštěná zahrada s jemně zdobeným kovovým plotem a majestátní bránou nezmizela.

Něco mě k ní táhlo silou tak neuvěřitelnou, že jsem málem upustil svou kávu a rozběhl se k ní, ale neudělal jsem to. Kávu jsem dopil, kelímek vyhodil a teprve pak jsem se odvážil přejít silnici, která mě od ní oddělovala.

Natáhl jsem ruku ke kovové klice, ale potom jsem se zarazil. Co když bude zamčeno?

Nebylo. Jako ve snách jsem prošel branou. Zatajil se mi dech.

Uvnitř byla zahrada ještě krásnější, než se jevila zvenku. Prošel jsem cestičkou kolem oprýskaného altánku do středu zahrady, kde stála kamenná socha anděla obrostlá popínavými rostlinami. Zdálo se, že anděl pláče – měl tvář sklíčeně schovanou v dlaních. Byl úchvatný.

Znovu jsem se rozhlédl po zahradě a vykřikl jsem zděšením, když jsem pohled stočil zpět na sochu. Pohnula se.

Spustil jsem z anděla oči jen na několik málo vteřin, ale za tu chviličku se proměnil k nepoznání. Byl asi o deset metrů blíž a natahoval ke mně ruce, jako by se mě snažil chytit. A ten jeho obličej! Zaplavila mě hrůza, když jsem se na něj pořádně podíval. Měl slepé, vytřeštěné oči a otevřená ústa plná velkých, špičatých zubů. Tohle nebyl anděl… byla to stvůra.

Pomalu jsem se vzdaloval směrem k opuštěnému domu, ke kterému náležela tahle zahrada z pekel. Snažil jsem se neporušit oční kontakt, ale pokaždé, když jsem se podíval pod nohy, se anděl o obrovský kus přiblížil.

Jakmile jsem se dostal do domu, zamkl jsem dveře. Než jsem si stihl uvědomit, že jsem nejspíš v obývacím pokoji, ozvalo se šumění televize a spustila se nějaká nahrávka.

V prvních několika vteřinách muž na nahrávce jen pozdravil a dál tiše seděl. Měl jsem pocit, jako by se díval přímo na mě, ale došel jsem k závěru, že už začínám být paranoidní.

„Tak půjdeš ven, nebo ne?“ zamračil se chlapík z nahrávky vyčítavě.

„To jako já?“ zeptal jsem se nevěřícně. Očividně jsem nebyl paranoidní, jen mi už dočista přeskočilo.

„Ne, tvoje máma asi. Jasně že ty! Vidíš snad někoho jiného?“

Rozhlédl jsem se, jako bych už předem neznal odpověď, a došel jsem k televizi.

„No ne,“ dodal jsem ještě, „ale…“

„Na dohady teď není čas. To, co je tam venku, to je moc nebezpečná bytost. Plačící andělé tě svým dotykem mohou přenést do úplně jiné dimenze, musíš být opatrný.“

„Ale co mám dělat?“ zeptal jsem se a bezradně rozhodil rukama.

Muž v televizi zvážněl a téměř šeptem řekl: „Neotáčej se. Neodvracej pohled. A hlavně, nemrkej. Hodně štěstí.“

Vzápětí obrazovka zhasla.

Ozvalo se škrábání kamene o cihlové schody přede dveřmi a v ten moment jsem si uvědomil, že už nic nebude jako dřív.

(Volně inspirováno epizodou ze seriálu Pán času.)

Anna Kafková, 8. G

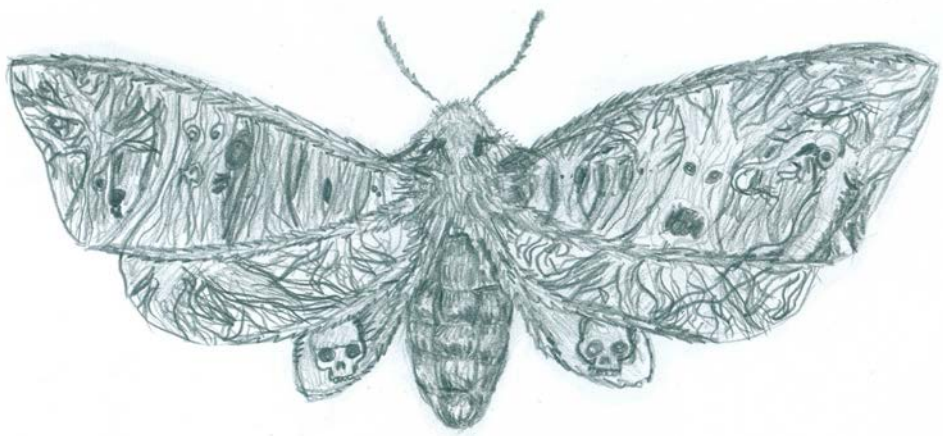

Ilustrace Daniela Roupcová, 2. B

úvaha

Kdo jsou influenceři?

Influenceři, jak je chápeme dnes, jsou fenoménem posledních několika let. Jedná se o jedny z nevlivnějších lidí určité populace, kteří vstoupili do povědomí široké veřejnosti zejména vystupováním na sociálních sítích. Slovo influencer v sobě skrývá anglické sloveso influence – ovlivnit. Volně by se tedy dal tento anglicismus do češtiny přeložit jako ovlivňovatel. I když si to každý nebude chtít přiznat, influenceři nás opravdu ovlivňují. Měli bychom si tedy na ně dát pozor.

V širším slova smyslu ale samozřejmě influenceři nejsou skutečností pouze dnešní doby. I v každém období historie existovala skupina osob, která jistým způsobem ovlivňovala masy lidí. Pro člověka je totiž mnohem jednodušší přijmout názor někoho odvážnějšího, kdo se svými myšlenkami veřejně vystoupí, než se zamyslet nad názorem vlastním. To dává influencerům obrovskou moc, se kterou dále pracují. Jsou ale schopni s takovou mocí smysluplně nakládat? Zaslouží si oprávněně moji pozornost?

Já osobně nepatřím k influencerským příznivcům. Nevěřím ani sociálním sítím, na které se v dnešní době přesunulo snad všechno dění světa. Dle mého názoru totiž většina influencerů prezentuje na sociálních sítích „svoji tvorbu“ za účelem jistého zisku – nárůstu popularity, kariérního posunu nebo finančních prostředků. Silné řeči o tom, že jim záleží na svých sledujících nebo že to dělají právě pro své příznivce, někdy působí až absurdně. Věnovat se určité aktivitě za účelem zisku ovšem není nic špatného. Naopak, bez finančních prostředků se samozřejmě žije těžko a finanční zabezpečení je jedním z klíčů ke spokojenému životu. Z mého úhlu pohledu je však neakceptovatelná přetvářka, za kterou influenceři své zájmy skrývají, a to, že se vydávají za něco, čím nejsou.

V této problematice tkví největší úskalí sociálních sítí, které se staly influencerským domovem. Ze světa před displejem mobilního telefonu, tabletu nebo počítače jen těžko poznáme, co je opravdu skutečné, popřípadě zda se jedná pouze o pseudorealitu sociálních médií vylepšenou o střihy a filtry. Rozhodnutí, čemu budeme věřit, co budeme sledovat a koho budeme poslouchat, je však na každém z nás.

V závěru bych rád jednu věc uvedl na pravou míru. Vyslechnout si názory ostatních jistě neznamená nic špatného. Můžeme tím získat komplexnější pohled na určitý problém a naučíme se schopnosti argumentace. Důležité je ale utvořit si, po analýze cizích myšlenek, názory vlastní, přemýšlet o nich a stát si za nimi. Proto doufám, že tato práce vám pouze rozšíří obzory, nabídne vám můj názor na tuto problematiku, ale zcela vás neovlivní.

Adam Havlíček, 4. B

recenze

Kniha mého dětství

Malý anděl, který ovlivnil nespočet dětí a ještě více dospělých

Za důležitou součást mého zrání považuji vliv knihy Malý princ. Ačkoliv se tato kniha často ponižuje výrazy jako „mainstream“ a „kýč“, nedám na ni dopustit. Styl, kterým autor Antoine de Saint Exupery čtenáři zprostředkovává intenzivní zážitek z pouště, kdy se jako anděl zjeví na zemi Malý princ, je tak unikátní, že není divu, že se jedná o průlomové dílo.

Filozofická pohádka s tolika (více či méně jasnými) krásnými metaforami a přirovnáními dává čtenáři obrovskou svobodu. Nemá-li zájem o přílišnou hloubku, pohladí ho na duši svým oddechovým charakterem, jak to pohádky umí. Když ale člověk zájem projeví, najde klidně v jedné větě to, co právě hledal.

Kniha přitom může mít až edukativní charakter, a to nejen pro děti, ale i pro dospělé, kteří ztrácejí svoji vzácnou dětskost. V mnoha princových slovech můžeme najít radost z věcí, nad kterými už dost z nás nemá ani čas uvažovat. To je jeden z mnoha důvodů nadčasovosti knihy.

Celá křehká a drobná postavička Malého prince tak příjemně a nenuceně pasuje k jeho povaze naivního chlapce. Princ zde symbolizuje dětskost v její ryzí formě. Jeho zvídavost a přímočarost stírá dospělé, kteří nemají odvahu čelit ani sami sobě a hlavně být k sobě a k okolí upřímní. Mnohými jednoduchými úvahami autor nekompromisně znázorňuje absurditu některých lidských činností a tužeb. Nevymýšlí si, prostě se za sebe nechá ptát prince, který svojí čistotou ostře zrcadlí nešvary společnosti. Objevuje se zde například popis chamtivce, krále toužícího po moci nebo pijáka, který pije, aby zapomněl, že je piják.

To vše spojené v úsměvný (koncem mrazivý) příběh má podle mého názoru důležité místo v našich knihovnách.

Kateřina Pelikanová, 8. G

Jeden den v práci

Je opravdu práce ve stánku se zmrzlinou nuda, jak si někteří lidé myslí? No to byste se, vážení čtenáři našeho školního časopisu, divili.

Jakožto student třebíčského gymnázia si potřebuji vyzkoušet, co bych dělal po studiu, kdyby nevyšla vysoká škola nebo bych nedejbože neudělal maturitu. Samozřejmě bych si chtěl v první řadě také vydělat svoje první peníze. Těm z vás, kteří uvažujete o tom, stát se prodejcem zmrzliny, bych chtěl předat svoji zkušenost.

Je sobota ráno, rychle se nasnídám a vyrážím do obchodního centra Stop Shop na jižním okraji Třebíče, kde už z dálky vidím šedou kostku, ve které strávím dnešní den. Nejprve si však musím vyzvednout malý trezor s klíči ve vedlejším Kauflandu. Tady nastává první problém, zapomněl jsem heslo. Naštěstí mi během třiceti vteřin v hlavě naskočilo a klíče byly venku. Ještě sundat zámek ze dveří a můžu vejít dovnitř. Světlo je rozsvícené, stejný vypínač totiž funguje také na instalovanou bezpečnostní kameru. Nahlédnu do zmrzlinového stroje, v jehož zásobnících není téměř nic. Musím namíchat novou zmrzlinu. Do velké odměrky napouštím dva litry vody a zasypu je jedním kilogramem směsi v prášku. Pořádně promíchám metlí a můžu nalít do stroje. Ještě přepnout na mražení a můžu se přesunout k pokladně, ve které zadám svůj PIN kód a v 10 hodin už otvírám okno, abych dodržel otevírací dobu.

Ilustrace Lucie Volavková, 2. B

Jako finanční základ mi včerejší směna nechala jen málo drobných, tudíž budu muset o nějaké škemrat od příchozích lidí. Přichází první zákazník.

„Dobrý den," zdvořile pozdravím, „jakou si dáte?"

„Míchanou."

„A malou, nebo velkou?"

„Malá stačí."

„Tak poprosím 32 korun." Pán hledá v peněžence a podává mi dvoutisícovku.

reportáž

„Omlouvám se, ale jestliže nemáte menší, běžte si prosím rozměnit do vedlejšího obchodu, před chvílí jsem otevřel," požádal jsem ho.

První zákazník odešel a už se nevrátil.

„Dobrý den," pozdravila maminka vedoucí dítě za ruku, „poprosím… jakou máte?"

Tuto otázku nesnáším. „Vedle okénka to máte napsané," odvětil jsem slušně.

„Tak malou vanilkovou."

„Poprosím 32 korun."

„Berete karty?"

„Omlouvám se, ještě ne, terminál tu bude až od začátku dubna."

„Tak to nic," odsekla a naštvaně odešla.

Po poledni nastal nával. Nestíhám míchat zmrzlinu, lidé ve frontě si začínají stěžovat, že mi všechno trvá moc dlouho. Fronta končí po 15. hodině, kdy bych si rád odpočinul. Zavírám stánek a zvenku věším cedulku OTEVŘENO BUDE OPĚT V 15:30. V klidu obědvám, ale za pět minut se ozve zaklepání: „Už dneska nebude zmrzlina?"

Opravdu nevím, jestli lidé neumějí číst, nebo se takto hloupě ptají jen proto, aby mě naštvali.

„Až v 15:30," ozvu se.

„Tak si trhněte," opáčí hlas zvenku.

K večeru už jsem tak unavený z takovýchto lidí, že už jen chci jít domů. Odbíjí sedm hodin a mně už zbývá jen uklidit stánek a v půl osmé zamykám dveře. Ještě zkontroluji, jestli jsem na stroji zapnul noční režim, a odcházím vrátit klíče. Ale na informacích v Kauflandu musím ještě další čtvrthodinu počkat, než někdo přijde, aby si ode mě klíče převzal. Domů přicházím až v osm hodin a jediné, co chci, je jít spát.

Jestli máte pevné nervy a nevadí vám celý den poslouchat stále stejné hloupé otázky, určitě vám tuto brigádu doporučuji. Nudit se nebudete.

Matěj Dvořák, 8. G

Ilustrace Denisa Matoušková, 2. B

Práce v laboratoři vždy neznamená bílý plášť a mikroskop

Je srpen, pět hodin ráno a den mi právě začíná. Můj úkol na nadcházejících 40 minut je jasný – obléknout se, vyčistit si zuby a udělat ze sebe člověka. Za tuto dobu už totiž musím být na cestě do střediska ADW v Sedleci, kde probíhá má letní brigáda. Vše skvěle stíhám, a tak na místo přijíždím přesně v 6:00.

Hned po příchodu do prachem přikryté laboratoře cítím tu známou vůni obilí. Není se čemu divit. Moje práce spočívá právě v měření jeho hodnot na složitých přístrojích, které za doprovodu zívnutí zapínám. Následuje psychická příprava. Den totiž bude určitě náročný, protože žně vrcholí a v noci přijde bouřka.

O půl sedmé to vše začíná. Přijíždí pan Příhoda s obrovskou vlečkou pšenice. Vybíhám tedy s kbelíkem v ruce a zdolávám schůdky vedoucí na vlečku. Nabírám vzorek a ihned si říkám, že se jedná o kvalitní úrodu. Jednotlivá zrnka jsou krásně lesklá a velká, avšak finální slovo mají až zmíněné přístroje. Nejprve měřím obsah dusíku, následně vlhkost a nakonec objem zrna. Pan Příhoda mezitím netrpělivě čeká na výsledek.

„Snad to bude jednička," povídá s nadějí v hlase. Jeho teorii mu s úsměvem na rtech potvrzuji: „Ano, je to pšenice potravinářská kvality I." Během této rozmluvy ale vznikla na příjezdové cestě fronta vrčících traktorů, a proto se všechno znovu opakuje. „Dusík, vlhkost, objem," to jsou slova, která mi znějí v hlavě celý den.

Chvíle klidu nastává v době oběda. Okolo jedné hodiny se vše vrací do nám už známých kolejí. Jediný rozdíl je v tom, že všichni zemědělci pokládají tu stejnou otázku: „Dokdy tu budete?" Odpověď pana vedoucího zní jasně: „Do jedenácti."

Má směna tedy pokračuje až do jedenácti, kdy odcházím velice unavená konečně domů. I přes náročnost a délku pracovního dne odcházím se spokojeným výrazem, protože mě to jednoduše baví.

Michaela Kostelníková, 8. G

Stížnost na nelegální skládku

Mgr. Karla Výtovcová Horáčková, DiS.

Manželů Stručovských 115/6

735 09 Malchov

Městský úřad Malchov

náměstí Partyzánů 158/1

735 09 Malchov

Malchov 13. září 2023

Stížnost na nelegální skládku v ulici Nádražní

Vážené dámy, vážení pánové,

obracím se na Vás z pozice dlouholeté obyvatelky města Malchov, abych upozornila na potřebu řešit problém vzniku nelegální skládky na konci ulice Nádražní. Ještě v polovině předminulého roku se v tomto místě rozkládal upravený parčík, který s oblibou využívali nejen místní, ale i hosté nedalekého lázeňského areálu. Ke změně došlo poté, co město tento pozemek prodalo Správě železnic, která přestala dbát o jeho údržbu. Po krátké době začali někteří občané zarůstající plochu užívat jako skládku. Tímto bych chtěla vyjádřit nesouhlas nejen se vznikem skládky, ale rovněž s prací městského úřadu, který se pozemku z neznámých příčin vzdal a byl zcela lhostejný k tomu, kam se ubírá jeho vývoj. Vzhledem k tomu, že Správa železnic na mé podněty nereaguje, nevidím jinou možnost, než pokusit se vyzvat k řešení Vás, ačkoli jsem si vědoma, že se již nejedná o městský pozemek.

Chtěla bych upozornit, že vzniklá skládka je nejen nevzhledná, ale též jde o rizikovou záležitost z důvodu možné kontaminace zdejší půdy a vody, což je dle mého názoru v blízkosti lázní zjevně nežádoucí. Vedle toho je třeba myslet i na to, že ke skládce přiléhá autobusová zastávka Malchov – lázně, na které každý den čeká nemálo dětí na spoj 730, kterým se přibližují ke škole. Jistě není přijatelné zavírat oči před rizikem, že se děti o předměty na skládce poraní.

Vyzývám Vás k tomu, abyste co nejdříve zahájili jednání se Správou železnic o budoucnost dotčeného pozemku. Osobně bych uvítala, aby pozemek přešel do majetku města a znovu sloužil svému původnímu účelu. Za úspěch bych však v první řadě považovala odstranění navezeného odpadu a zabránění opětovnému vzniku skládky. Ideální by dle mého názoru bylo, aby se tak stalo na společné náklady Správy železnic a města. V případě, že by poté Správa železnic odmítla odprodat pozemek městu, požadovala bych od ní zavázání se k adekvátní údržbě této plochy – vzhledem k tomu, že ve stanici Malchov – lázně je zaměstnáno několik údržbářů, neměl by to snad být v tomto ohledu problém.

Pevně doufám, že moji stížnost vezmete na vědomí a zvážíte mnou navrhovaná řešení. Jsem přesvědčena, že popisovanou skutečnost vnímají negativně i další občané Malchova – lázní, především pak obyvatelé ulic Nádražní, Daniela Krčky, Labskokrálovédvorské, Seniakovy a Manželů Stručovských. Dopad na lázeňské hosty jsem již zmiňovala. Domnívám se, že snaha problém řešit může též posílit dobrou pověst městského úřadu, která odprodejem tohoto pozemku před lety jistě poklesla. Rovněž bych ocenila rozběhnutí kampaně varující před zakládáním nelegálních skládek a navýšení pokuty za tuto činnost.

Věřím, že brzy dostanu vyjádření ke své stížnosti, a očekávám brzké vyřešení problému, který popisuji.

S pozdravem

Mgr. Karla Výtovcová Horáčková, DiS.

Josef Nováček, 4. C

administrativní styl

maturitní zkouška z výtvarné výchovy klauzurní práce

Jiří Kuchař, 4. B: Kopie

Hugo Vostal, 4. B: Dobrý den, pane Courbete

Dva životy, jedna cesta

charakteristika

Dva životy, jedna cesta. Rodinu si člověk nevybírá. A už vůbec ne sourozence. Jen tímto způsobem se k sobě mohou dostat do takové blízkosti lidé povahou a myšlením tak rozdílní, že jinak než krevním poutem je osud spojit nemohl.

Já a moje sestra jsme dva obrovské protipóly. Ona je o dva roky starší. Už v době, kdy jsem se já na pískovišti snažila co možná nejkultivovaněji pojídat písek a hrát si s ostatními dětmi na babu, ona si v klidném, ničím nerušeném koutku rozečítala své knihy. Ve svých dvaceti letech jich má na kontě v kolonce přečtených již přes tisíc. Už v první třídě, kdy seděla v první lavici, s velkýma modrýma očima a blonďatými copánky, si vysloužila označení premiant třídy a doteď se jí nezbavila. Vždy od ní může člověk očekávat pouze elegantní a duchaplné vyjadřování a těšit se z příjemné atmosféry, která ji obklopuje.

Jak už to u mladších sourozenců bývá, i já jsem se ze začátku snažila napodobovat každý její krok. Brzy jsem však zjistila, že takhle by to nešlo. Její pořádek a vyrovnanost mému dětskému věku nevyhovovaly. Zatímco ona sbírala kytičky na louce a pletla z nich věnce, já jsem na nejbližší cestě skákala do kalužin a do bláta. A tak to bylo se vším. Na každé pomyslné křižovatce jsme šly jiným směrem. Ale nevadilo to, věděly jsme, že náš cíl je stejný. Naše cesty se protínaly, proplétaly, občas vzdalovaly a pak zase přibližovaly. Často jsme šly dlouhé míle spolu, poučovaly se ze zakopnutí té druhé a pomáhaly si na hrbolatých stezkách. Až do další křižovatky, kdy jsme opět poznávaly svět vlastním způsobem. Takhle jsme bok po boku rostly.

Oběma nám je jasné, že kdybychom se nenarodily stejným rodičům, nežily pod stejnou střechou a nesdílely stejný pokoj, pravděpodobně bychom o sebe na ulici ani nezavadily pohledem. Nicméně stejně tak jasné nám je i to, že i když se ještě teď občas pohádáme, zdali je lepší pes, nebo kočka, jinak bychom si žít ani nepřály.

Nela Bajerová, 4. C

Francie

reportáž

Na konci března odletělo dvacet studentů GTR na výměnný pobyt do Francie. Zázemí našli v rodinách studentů z francouzské školy Lycée Georges Brassens, Rive de Gier.

Společně jsme pracovali na projektu, sportovali a objevovali krásy Lyonu a St. Étienne.

text a foto Monika Peroutková

Tak málo času

,,Mami, už tam budeme?“ ptala se malá, ale zato příšerně zvědavá holčička své maminky. Dostalo se jí stejné odpovědi jako před chvílí: „Brzy.“ To ji neuspokojilo, nýbrž ještě více nabudilo nedočkavostí, protože cíl této nekonečné cesty autem jí byl neznámý. Tváře holčičky se nafoukly. Nebyla uražená, spíše už otrávená, chtělo se jí spát, ale bolest jí to nedovolila, a k tomu ji popuzoval její bratříček, který vedle ní v dětské autosedačce spokojeně trávil čas v říši snů.

Dívenka se koukala na krajinu, která se rozprostírala kolem dokola jejich auta. Zeleň ji doslova ovinula svou krásou a mírem. Pahorky, louky, nížiny, údolí, to a ještě více táhlo děvenku hluboko do říše její bujné fantazie. Kéž by se mohla odpoutat od své sedačky, proměnit se ve vílu a vzlétnout vstříc dobrodružství v přírodě. Její malá křidélka by se roztáhla a ona by letěla neznámo kam. Bohužel se nedokázala ani odepnout od sedačky, ani se proměnit ve vílu. Děvče se nenechalo odradit. Když nemohlo změnit svou tělesnou stránku, zadívalo se do dáli a v myšlenkách se ztratilo. Jakoby kouzlem se proměnilo v pohádkovou vílu. Křídla měla zbarvená do okolí, které ji zrovna obklopovalo. Byla průhledná, propouštěla všechny odstíny přírody. Jediné, co průsvitnost křídel narušovalo, byly ornamenty na nich. Tvarovaly se do nejrůznějších obrysů mandal, které holčička ani neznala, ale věděla, že jsou přenádherné, a to stačilo k jejímu srdečnému úsměvu na ruměncových tvářích. Oblečena byla v krásný overal, pouhým okem nerozeznatelný od šatů. Oděv byl tak lehoučký, že chvílemi zapomínala, že ji něco zakrývá a

Ilustrace Lucie Volavková, 2. B

chrání před chladem jarního dopoledne. Květiny různých druhů, které znala i neznala, na pozadí travnatého údolí zdobily její šat, jenž zářil matným odstínem. S údivem se milá dívenka prohlížela, když v ten okamžik si uvědomila, že už nadále neobývá svoje tělo upoutané v sedačce. Vznášela se nad ním. Pohlédla na svoji tvář, kde spatřila slzu stékající po líčku. V duchu si říkala, jaký klid teď má na to, aby prozkoumala všechna zákoutí přírody. Prolétne vše, co půjde, a jakmile se vrátí do svého tělíčka, bude o svém dobrodružství vyprávět rodině.

Cesta k cíli se začínala krátit, tatínek jel, co mu značení u krajnic povolovalo. Mezitím vílí holčička prozkoumávala okolní přírodu zvenčí auta. Vždy se někde na chvilku zastavila, ale ihned poté spěchala k ujíždějícímu autu. Věděla, že každé víle je dán dar. Některá umí kouzlit, jiná rozumí zvířatům, další dokáže něco jiného. Jí byla dána do vínku rychlost létání. Stačila autu, které odváželo její rodinu někam do neznáma. Během své průzkumné výpravy narazila na včelku, sbírající pyl z květů. Rostliny voněly jarem, které bylo v plném proudu. Narazila i na další obyvatele přírody, a to nejen luk, ale i pařezů, houští tajemných lesů, ukrývajících nejrozmanitější krásu života. Zabloudila také k potůčkům a řekám, kde si připomněla čistotu vodního světa. V této chvílí se cítila volná a mír v duši ji ovládl tak, že zapomněla na reálný svět plný strastí.

Vílí princezna prožívala pocity neskutečného štěstí a radosti. Bohužel to samé se nedalo říci o její mamince, která se snažila probudit nehybné tělíčko své jediné dcery, jíž se kvůli nemoci udělalo nevolno. Bratříček se vrátil zpět z říše snů a přidal se k mamince. Jeho sestřička ležela vedle něj na sedačce, ale ne a ne se probudit. Konečně se dostali do města. Tatínek kličkoval nejrychlejšími zkratkami do nemocnice, kde potíže holčičky již dobře znali. Rychle zaparkovali. Nejblíže ke vchodu. Urgentní příjem. Doktoři si bezvládné tělíčko převzali. Nastaly nekonečné sekundy, minuty trvaly jako týdny a hodiny se staly měsíci.

Malá víla seděla na mechem porostlém pařezu nedávno skáceného stromu, nedaleko oné nemocnice. V rukách držela sedmikrásku a vedle ní hašteřivě štěbetali dva vrabčáci. Smála se jim, až se za břicho popadala. Kolem ní se po dlouhém zimním spánku probouzel život v plném rozkvětu jara. To ji hřálo u srdíčka a cítila se blaženě.

Maminka, tatínek a malý bráška seděli na pohodlných gaučích v čekárně na urgentním příjmu. Strach je všechny propojoval a svíral uvnitř těla. Čekali, až se ukáže ošetřující lékař s dobrou zprávou, tu jedinou chtěli slyšet. Za rohem se z čista jasna objevil bílý plášť. Nesl v rukách desky se zprávou. Mířil přímo k vyděšené rodině: „Je mi líto, ale vaše dcera…“

Barbora Vaníková, 2. B

England, England...

Přípravy na korunovaci, plavba přes kanál La Manche nebo třeba pobyt v neznámých rodinách. Co všechno zažili studenti třetího ročníku na poznávacím zájezdu do Spojeného království?

Je neděle 23. dubna, osm hodin ráno, a právě začíná náš týdenní výlet.

Několikahodinová cesta přes Německo, Belgii a Francii je téměř za námi a my nyní nastupujeme na trajekt, kde dochází k prvnímu problému. Jelikož nás při kontrole pasů předběhlo několik lidí, málem jsme náš trajekt nestihli. Vše ale dobře dopadlo a za námi už se zavírá obrovská brána.

Dvacet čtyři hodin strávených na cestě je za námi a my už přijíždíme do Brightonu. Prohlídka tohoto města a návštěva Royal Pavilion byla naším plánem první den.

Ve večerních hodinách opět nastupujeme do autobusu a míříme do hostitelských rodin. Nervozita, stres a nedočkavost, to jsou pocity, které nyní prožívá každý z nás.

Nastupujeme do auta a po necelé půlhodině přijíždíme na místo, které bude po dobu pěti dní naším domovem. Jakmile se zabydlíme, vyrážíme na společnou večeři, kde se s naší rodinou seznamujeme. Padáme únavou, a tak naše kroky směřují do postele.

foto Sára Černá, 3. C

Je tu další den a s ním krásy královské rezidence Windsor. Procházíme kolem hradu, jehož atmosféra mě okouzluje čím dál víc. Přesuňme se ale do Oxfordu, kde si na své přijdou zejména milovníci Harryho Pottera, kteří už netrpělivě čekají na prohlídku Christ Church College, jejíž součástí je právě ta jídelna, která se ve známém filmu objevuje.

Stonehenge, komplex menhirů a kamenných kruhů, a lázeňské město Bath jsou naším programem den třetí. Návštěva Římských lázní je ale pro mnohé z nás zklamáním.

Předposlední den si žádá návštěvu dalšího klenotu Anglie, a to rodiště Williama Shakespeara – Stratford. Prohlídka města ale netrvala dlouho a už míříme na venkov, kde projíždíme malými vesničkami v oblasti zvané Costwalds, která je pro dnešek naší poslední zastávkou. Stahují se mračna a to znamená jediné: déšť. Ale jak se říká, všechno zlé je pro něco dobré. Krátká přeháňka nás zavedla do místní kavárny, kde si jako správní Britové vychutnáváme čaj o páté.

Je tu poslední den našeho zájezdu, a tak nezbývá nic jiného, než se rozloučit s našimi rodinami a užít si poslední hodiny v Anglii. Náš poznávací výlet ukončíme v Londýně, kde zhlédneme nejznámější památky.

Po hodinových zácpách konečně přijíždíme do parku Greenwich, kde začíná naše trasa. Obdivujeme nultý poledník a po chvíli míříme k lodi, kde nás čeká třicetiminutová plavba po Temži. Jakmile vystoupíme, procházíme centrem Londýna a po příchodu na Leicester Square máme pauzu, během které navštěvujeme místní obchůdky nebo například Chinetown, čtvrť s velkým počtem čínských restaurací, obchodů s potravinami a suvenýry.

Po necelých dvou hodinách opět pokračujeme dál přes Piccadilly Circus až k Buckinghamskému paláci, kde již vrcholí přípravy na korunovaci Karla III.

Zbývá už jen pár hodin, tak v rychlosti zhlédneme Elizabeth Tower, věž známou pod názvem Big Ben, a někteří z nás už čekají na vyhlídkovou jízdu na obrovském kole aneb London Eye.

Ani jsme se nenadáli a opět plujeme přes La Manche, tentokrát opačným směrem, domů.

Nicol Tichá, 3. A

Anglie, Brighton

Brighton, přímořské město na jižním pobřeží Anglie a naše první zastávka zájezdu do Anglie. V létě je to možná největší turistická atrakce, ale v dubnu, kdy jsme ho navštívili, bylo poloprázdné se zavřenými restauracemi a bary. Nám to ovšem nevadilo, naše pozornost se soustředila na čarokrásný Royal Pavilion. Jeho asijská architektura zářila mezi viktoriánskými stavbami. Zlatem pokrytý strop, bambusové schodiště nebo lustry ve tvaru lotosových květů omámily skupinu třebíčských studentů včetně mě.

Další dominantou města je určitě molo Brighton Pier. Nečekejte staré, úzké, dřevěné molo plné rybářů a starých kocábek. Na tomhle je kasino, zábavní park a stánky s občerstvením. Vůně koupeného jídla se tu mísila se slaným vzduchem, moře šumělo a racci se chechtali, a to zaměstnávalo všechny naše smysly.

Díky dlouhému rozchodu jsme zvládli projít úzké uličky, malé obchůdky a nezapomněli jsme ani na tradiční britskou pochutinu – Fish and Chips. Smažená ryba v těstíčku s hranolky zasytila naše vyhladovělé žaludky a my jsme se spokojeně přemístili k autobusu vstříc novým anglickým dobrodružstvím.

Ema Zušťáková, 7. G

Velká Británie se chystá na nového panovníka

Přípravy na velkolepou korunovaci jsou v plném proudu. Pro většinu Britů se bude jednat o první korunovaci, kterou uvidí na vlastní oči, Alžbětina proběhla už v polovině minulého století.

Projel jsem několik anglických měst. Nezáleželo na tom, kde jsem se zrovna nacházel – Brighton, Oxford, Eton, slavnostní atmosféra byla cítit ve vzduchu. I když ulice se ve svých korunovačních šatech z vlajících vlajek a portrétů nadcházejícího krále Karla III. tvářily vesele a pompézní nálada z nich přímo sršela, na samotných lidech už takové nadšení znát nebylo.

„Korunovace? Už ani nevím, kdy bude,“ odpověděla mi na dotaz rodina, ve které jsem pobýval. Britové nechovají ke Karlovi tak velké sympatie jako k jeho matce Alžbětě. Při rozhovorech s nimi jsem ale zjistil, že naopak jeho syna Williama mají velmi v oblibě. Karel se zdá jako taková černá ovce královské rodiny. Napovídají tomu i časté satirické obrazy, jež vrhají stín na oslavné fotografie.

Korunovace nastane již 6. května. Britové zadržují dech a doufají, že se Karel III. stane důstojným nástupcem své matky i navzdory tomu, že o něm mají své pochybnosti.

Adam Pohořilský, 7. G

Písmo
ve výtvarné výchově

Barbora Kopřivová, 1. G
Natálie Jará, 1. B

Radka Kavalcová, 1. G
Tereza Kolářová, 1. B

Stylistická cvičení

inspirováno Raymondem Queneau

Téma

Polední špička na lince S. Mladík zhruba šestadvacetiletý, měkký klobouk, namísto stuhy ozdobný prýmek, nezvykle dlouhý krk. Všeobecná tlačenice na zastávkách. Zmíněný mladík se rozčiluje na svého souseda. Vyčítá mu, že do něj neustále vráží. Tón plačtivý, snaha o důraznost. Zahlédne volné místo a vrhne se k němu. O dvě hodiny později je viděn na Římském nádvoří u nádraží Saint-Lazare. Prochází se s přítelem, ten říká: „Měl by sis nechat semhle přišít knoflík." Ukazuje kam (na výstřih) a vysvětluje proč.

SPORTOVNĚ

Jednou, když byl poločas dne, jsem si v přecpaném vápně autobusu s písmenem S na dresu všiml kluka s dlouhým krkem a s kloboukem, za co by mu měl dát řidič autobusu minimálně žlutou, kde byl místo stuhy ozdobný prýmek. Najednou se kluk otočil na svého souseda a obvinil ho za šlapák, za který požadoval okamžité vyloučení z autobusu. Hádka skončila tak, že mladíka poslal na střídačku, ať vychladne. Za dvě hodiny ho soused uviděl u hospody s pivem a párkem v ruce, kde mu kamarád říkal, že kdyby posunul horní knoflík svrchníku o pár centimetrů výš, tak by šel na střídačku soused.

Michal Štork

PROROCKY

Nadcházel den podivuhodný, kdy jsem na zadní plošině autobusu spatřil mladíka s krkem nezvykle dlouhým a s kloboukem zdobeným prýmkem zcela nevšedním. Však se náhle vzepjal a na souseda se rozhněval, že po jeho nohou za každým výstupem a nástupem lidí, šlape. Avšak rychle utichl, když se volné místo ukázalo, k němu se vrhl a posadil se s klidem. Následně na Římském nádvoří, před nádražím Saint-Lazare, jsem ho po dvou hodinách spatřil, jak se se svým přítelem prochází a posouvá horní knoflík na svém svrchníku o pár centimetrů výš. Toto setkání však bylo více než jen náhodou. Skryté v tomto okamžiku bylo znamení – ohlašující, že naše vlastní cesta bude neklidná až do náhlého obratu, kdy se konečně usadíme na naše klidné místo.

Jakub Caha

EXKLAMACE

Hele! Poledne! Všichni spěchají na autobus! Zadní plošina autobusu linky S je přeplněná! To je lidí! Stojí tu mladík! Ten jeho nezvykle dlouhý krk a klobouk! Na klobouku má místo stuhy prýmek! No tohle! Ten mladík se obořil na svého souseda! Obviňuje ho! Prý mu pořád šlape na nohy! No fakt! … Mladík hádku brzy ukončil! Uf! Viděl volné místo a vrhl se na něj! Rychle se posadil! Už se uklidnil! … Vidím dobře! Uběhly dvě hodiny a vidím mladíka na nádraží! Na Římském nádraží Saint-Lazare! Prochází se tam s přítelem! Vážně! S přítelem! Přítel mu radí! Radí, že má posunout horní knoflík! Knoflík u kabátu!

Anna Soustružníková

ALITERACE

V poledne prochází pohledný pomladší pán, přes palici pokrývku a prýmek a s pořádně prodlouženou páteří, přeplněným povozem. Pán se pohněvá, protože panáček poblíž pána pořád prudí a podupává pánovi packy. Pán si půjde posedět k prázdnému posezení v povozu. Pak s přítelem přichází před promenádu a přítel povídá: „Postrádáš patentku, příteli.“

Radka Sedláčková

BRNĚNSKÝ HANTEC

Tudle kolem chálky hodím čučku na zadní plotnu nahulenýho basu lajny eS a namarkuju rybízka. Krčisko jak teleskop s betálným toprem na glocně. Zrazu zmerčim, jak rybízek hučí do sóseda a hóká na něj, že mu furt hňápe na plótve vždycky na štace, když se pakl lidí nasáčkuje a vykýbluje z basu. Vzal pilu a zatnul skoro mlatu, když zbliknul pustevnu, valil k ní a hodil sicnu. Za dva raky namarkuju rybízka na César placu před rolem Svatýho Lazára. Córal s kemošem, kerej do něj klavíroval, aby šópnul knoflík na saklu kósek nahoru.

Nikola Niederhoferová

KONDICIONÁL

Kéž bych si jednoho dne kolem poledního na zadní plošině přeplněného autobusu linky S povšiml mladíka s nezvykle dlouhým krkem a s kloboukem, na němž by byl místo stuhy ozdobný prýmek. Kdyby se mladík náhle obořil na svého souseda a byl by jej obvinil, že mu šlape na nohy pokaždé, kdy by lidé nastupovali nebo vystupovali. Rychle by však hádku ukončil, kdyby uviděl volné místo; vrhl by se k němu a posadil by se. Kdybych ho o dvě hodiny později zahlédl, bylo by to na Římském nádvoří před nádražím Saint-Lazare. Procházel by se s přítelem, který by mu byl radil, aby posunul horní knoflík u svrchníku o pár centimetrů výš.

Karolína Tomandlová (studenti 2. A)

Neznámá

Ve dveřích místnosti se objevila poměrně mladá žena protáhlé, štíhlé postavy. Od ramen až na zem ji zakrývaly dlouhé světlé šaty, od boků volně splývaly dolů, tvar siluety však dával tušit vycpávky v oblasti ramenou a možná i korzet. Oděv míval dřív bezpochyby pečlivě promyšlený symbolický význam, který si však už nikdo nepamatoval, a sloužil dnes spíše k odlišení od obyčejných lidí. Na hruď a záda jí padaly dlouhé tmavé vlasy, jež lemovaly bledý obličej s ostrými rysy. Kdyby se někdo někdy vydržel v klidu koukat do jejích temných očí, možná by odhalil, že její skromný výraz byl pečlivě nacvičený, aby skryl veškeré myšlenkové pochody a neprozradil ani jedinou pohnutku její záhadné mysli.

Štěpánka Jičínská, 2. B, text a ilustrace

Paní

Za stolem seděla paní, ruce opřené o desku. Pravou dlaň svěsila o hranu stolu směrem k sobě. Levou ruku zdvihla do vzduchu, mezi prsty držela cigaretu. Stoupal z ní popelavě šedý kouř. Žena vypadla velmi štíhle, možná až nemocně. Prsty hubené jak tužky. Její tělo obaloval šedý svetr. Kolem krku se zužoval do výstřihu ve tvaru písmene V. Dlouhý hubený krk sotva držel hlavu oválového tvaru.

Smutný unavený pohled si mě přísně měřil. Nešla z něj vyčíst žádná emoce. Koukaly na mě dvě šedé oči bez života. Oči lemované tenkým obočím. Pod spodními víčky se děsivě rýsovaly kruhy. Možná z únavy, možná z nějakého trápení, které paní svíralo, to nevím, neptala jsem se. Propadlé líce mi dodávaly ještě větší strach a respekt z osoby sedící přede mnou. Dopředu se tyčil lehce nadzvednutý, tenký, špičatý nos. Pod ním plné rty, za oběma koutky jemné ďolíčky od podezíravě nenápadného úsměvu. Její obličej pod vysokým obloukovitým čelem končil ostrou bradou. Havraní černí zbarvené vlasy jí padaly do čela. Pár neposedných pramínků kudrnaté textury lezlo do pravého oka. Neposlušné kudrlinky z pracně vytvořeného účesu tu a tam vyčuhovaly.

Tiše jsem paní pozorovala, když ke mně najednou promluvila…

Barbora Vaníková, 2. B, text a ilustrace

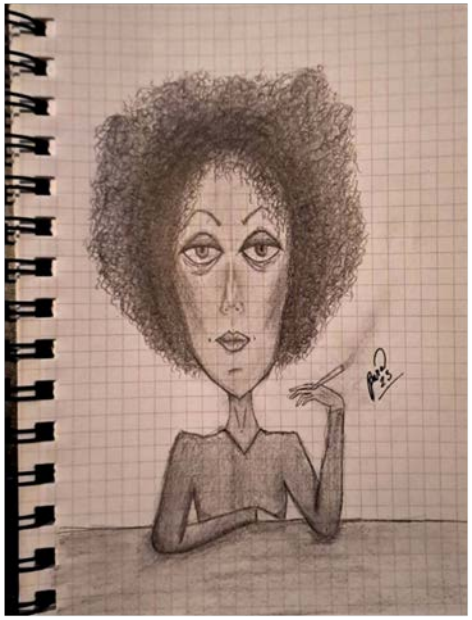

Mé staré já

Donutili jste mě se změnit,

být jiný.

Nejspíš má osobnost nezapadá do vašeho škatulkování.

Zůstal jsem sám se sebou,

a teď mám pocit, že nikam nepatřím.

Co když mé staré JÁ bylo šťastnější?

Co když bylo stabilnější?

Co když bylo jednoduše lepší?

Minimálně bylo volnější.

Byla to má duše, kterou jste mi vzali!

Ukryli pod tlustou vrstvu někoho jiného.

Chtěli jste, abych se změnil,

až podezřele moc jste o to stáli.

Bylo mi to divné,

ale co jsem měl dělat?

Poprvé v životě jsem pocítil pocit zamilování,

po kterém jsem tolik toužil.

A jak jsem dopadl?

Bloudím ubohým životem v cizím těle s cizí duší.

Občas vzpomínám na své staré já,

chci zpátky ty časy, kdy jsem ještě byl neposkvrněný jinými tvory.

Byl jsem čistý papír.

,,Změň se!" ,,Rozvíjej se!" ,,Hlavně nezůstaň takový, jaký jsi teď!"

Nikdy tyto věty nezapomenu.

Nikdy.

JÁ se cítil šťastný,

narozdíl od přítomnosti.

Teď jen přežívám život a čekám sám na sebe.

Byli jsme domluvení, že se sejdeme už před hodinou, ale má duše někde

zabloudila.

Možná jsem se stal natolik špatným člověkem, že i má duše mě odmítá.

Stýská se jí po mém starém, sebevědomém já.

Chápu to.

Mně se totiž také stýská!

Eva Tesařová, 2. C

I saw an angel once

But she had lost her wings

She seemed broken of all things

I saw an angel once

And asked her why she was sad

The angel looked at me and said

"Because the world has gone mad"

Je tak těžké vědět, co říct

Někomu, kdo se cítí být tak ztracený,

Takže tu pro tebe budu

Budu stát ve větru a dešti

A budu tu stát jako maják, který potřebuješ

Chyť mě za ruku a znovu se nadechni

Dovedu tě domů

Anna Marie Zímová, 5. G

O zapomenutém přátelství tam někde v hlubině

„Moře bývají dost nebezpečná. Buď tam plavou nebezpečné paryby a žraloci, nebo budí obavy tmavé širé hlubiny, ze kterých se spousta lidí už nedostala zpět na souš," vysvětluje maminka Jirkovi, kterému temné a hlavně tajemné hlubiny nedají spát.

Jirka sice přikývl, ale popravdě maminku vůbec neposlouchal. Zrovna v hlavě plánoval, že až bude velký, bude mořské hlubiny prozkoumávat.

Tu noc se mu zdál zvláštní sen. Hluboko v moři plavala malá rybka, pořád vzlykala a byla strašně smutná. Ostatní rybky ani Jirka v tom snu nechápali, proč se tak trápí, ale brzy viděli něco neobvyklého: shora kolem nich něco prosvištělo, a jakmile to dosedlo na dno moře, ozvala se taková rána, že polovina mořské vody vytryskla do vzduchu a spousta už mrtvých ryb byla vyplavena na břeh. Malá smutná rybka leží polomrtvá na souši a volá: „Jirko, pomoc! Prosím, pomoz mi, Jirko!"

„Jirko, vstávej, jde se do školy!" budí Jirku maminka. Jirka si promnul oči a podivil se, že už je ráno. To byl ale zvláštní sen, pomyslel si. Snažil se na něj co nejrychleji zapomenout, avšak sen se k němu v průběhu dne stále vracel. Jirku přemohla zvědavost: co kdyby se šel po škole podívat k moři, jestli je tam všechno v pořádku? Chvíli se v něm hádala zvědavost s obavami, ale zvědavost stále rostla, až se z Jirky stal ten nejzvědavější kluk z celé školy.

Hned po vyučování zamířil k moři. Zvědavost ho poháněla, takže tam dorazil za chviličku. Neviděl tam však nic neobvyklého. Chvíli postával na břehu a sledoval, jak si šumivý vítr pohrával s malými vlnkami a jasný paprsek slunce rozdělil moře na dvě stejně velké části. Vše bylo na svém místě, vše bylo tak, jak má být. Vlastně… Uvědomil si, že dnes neslyší křik racků, tak obvyklý pro toto místo.

„Šššššš," ozvalo se najednou z moře. Jirka se strašně lekl! Chtěl utéct, ale co to? Nemůže se pohnout! Cítí kolem nohy něco slizkého, stahuje ho to do vody, chce křičet, ale místo toho vypouští bubliny… ještě se podiví, kde se vzala v moři žába, a potom ztratí vědomí.

Když se Jirka probral, viděl kolem sebe hejna rybek. Uvědomil si, že je na mořském dně, a přesto dýchá, jako by byl na souši. Než si to stačil v hlavě přebrat, jedna z rybek se ho zeptala: „Jaký máš plán?" Plán? Jirku napadla souvislost s jeho snem o rybce, která volala jeho jméno. Ale nerozuměl tomu ani za mák.

„Ptám se znovu, jaký máš plán?“ ozvala se rybka už netrpělivě.

„Jaký plán? Já o žádném plánu nic nevím! Nespletli jste si mě s někým? A vůbec, co se tady děje? Jak to, že jsem v mořské hlubině, normálně dýchám a ještě mluvím s rybami?“

Rybky se na sebe překvapeně podívaly. Najednou k Jirkovi přihopkala ta žába, která ho stáhla do moře, a začala pomalu vyprávět: „Není to tak dávno, když moře ještě bylo klidné, racci sem chodili pít a slunce bylo vždy jasné. Jenže pak je zakryl stín a mraky z ničeho nic zčernaly. Ozvala se rána a bleskem projel do hlubin bůh Personion, vládce širých a temných moří, sám ještě temnější než všechna moře, kterým vládl. Blesky sršely z jeho černých očí, když oznámil, že až bude mít nejmenší rybka Arifela osmnácté narozeniny, spadne do moře bomba, která vyhodí celé moře do povětří, vyhubí většinu ryb a on, Personion, si je pak dá k večeři.“

„Proč si chce ryby dávat k večeři?“ podivil se Jirka.

„To víš, zlý vládce má potřebu ve svém životě provést něco zlého… Tolikrát jsme se modlili k hodným bohům, aby nám vyměnili toho zlého za některého z nich. Oni ho sice nevyměnili, ale seslali na svět tebe. Řekli nám, že jedině ty můžeš zabránit tomu výbuchu.“

Jirka si zase vzpomněl na svůj podivný sen, výbuch v moři a zoufalé volání nešťastné rybky. Najednou vidí malou, docela smutnou rybičku, jak k němu připlouvá, a když už je u něj, zřetelně se ho zeptá: „Jaký máš plán?“

Plán, plán, co pořád mají s nějakým plánem, myslí si Jirka rozmrzele. Ale potom začne přemýšlet a najednou ho něco napadne. Myšlenky se mu honí hlavou jedna za druhou v rychlém sledu, takže je musí stejně rychle předávat rybkám, aby na něco nezapomněl.

Do pěti minut se začal Jirkův plán naplňovat. Dvě tažné velryby vytáhly ze dna obří

Ilustrace Lucie Volavková, 2. B

ztroskotanou loď. Dovnitř se nasoukali všechny ryby a další mořští živočichové a Jirka je i s obrovským množstvím vody dopravil na souš daleko od moře. Tam čekali. Čekali a čekali. Zdálo se jim, že to trvá snad celou věčnost, ale jednoho dne se dočkali…

Bum! Cák! Šplouch!

Voda docákla až na loď plnou ryb, těm to ale vůbec nevadilo. Hned poté se ozval vzteklý řev boha Personiona, který pochopil, že na rybách si už nikdy nepochutná…

Když se všichni vrátili do moře, začalo slabě pršet. Žába vysvětlila Jirkovi, že je to poslední projev přemoženého Personiona, který se tímto loučí se světem. V hlubinách se všichni radovali a oslavovali svého zachránce Jirku. Jirka se však neradoval. Byl smutný podobně jako rybka z jeho snu. Stýskalo se mu po domově, po rodičích. Vtom k němu připlula rybka, která dřív byla smutná, ale teď byla naopak velmi veselá, a zavedla ho do ještě větší hlubiny, kde se šířilo světlo z vodního lampionu. Jirka vykřikl leknutím: najednou před sebou uviděl dva vodníky!

„Neboj se, Jirko, to jsou tvoji rodiče,“ vysvětlila mu rybka. Než stačil Jirka něco říct, postavila před něj rybka zrcadlo a on uviděl – dalšího vodníka! Jirka z toho málem omdlel, ale rybka honem pokračovala ve vysvětlování: „Hodní bohové v tobě odjakživa viděli vodníka, který chrání ryby, ale Personion jim to chtěl překazit a byl rychlejší, a tak ses narodil jako člověk. Ale teď, když je Personion mrtvý, splnil se záměr dobrých bohů a z tebe se stal vodník. A aby se ti nestýskalo po rodičích, jsou z nich teď také vodníci.“

Jirka se podíval na rybku, na své rodiče, pak ještě do zrcadla – a najednou pochopil, proč ho vždy přitahovaly mořské hlubiny. A proč měl odjakživa rád ryby…

Kristýna Dvořáková, 1. G

Jsme jen lidé

Kdysi dávno, když byl svět docela jiný, než jak ho známe teď, žil na tomto světě neobyčejný drak. Byl to zlatý drak se stříbrnými zuby a oči měl z čirých diamantů. Byl nádherný a měl za úkol pomáhat všemu živému, co je na tomto světě. Ať je to malé, nebo velké, ať to žije na souši, ve vodě, nebo to létá po obloze. Jeho úkolem bylo pomáhat každému, kdo jeho pomoc potřebuje. Drak každé ráno rozehnal mraky na obloze, aby paprsky slunce mohly probudit spící přírodu a zvířata, schovávající se ve svých skrýších.

Když nastal večer, tak pomocí svého mohutného ocasu na oblohu vytáhnul skrytý měsíc a s měsícem přišla i noc, aby slunce mohlo načerpat síly. Jakmile se tak stalo, slunce z oblohy měsíc vytlačilo a znovu pyšně zářilo. A takto vznikl den a noc. Drak se neúnavně snažil pomoci každému, komu mohl, ale jednoho dne se vše změnilo. Místo paprsků slunce, které každé ráno probouzely zvířata s přírodou, se na obloze vznášely temné černé mraky. Místo příjemného vánku foukal tak silný vítr, že se některé stromy vyvrátily z kořenů a padaly na zem. Temnou oblohu prozařovaly jen blesky, které doprovázely bouřku a zlatý drak rozzuřeně létal po obloze. Vyvolal tuto ničivou bouři, protože mu někdo vyříznul jeho diamantové oko.

Mezi lidmi kolovala legenda, že dračí oko přinese jeho majiteli nesmrtelnost, a tak se jeden z lidí rozhodl, že draka okrade. Pomocí odvaru z máku draka uspal a ostrým kamenem mu vyřízl oko. Když mu ale drahokam dopadl na dlaň, popraskal a místo diamantu mu protekl písek mezi prsty. Když se drak vzbudil a zjistil, co mu člověk udělal, tak se rozhodl, že zničí cokoliv a kohokoliv, dokud se mu jeho poklad nevrátí zpět.

OKO ZA OKO.

Od té doby se země chvěje před dračím hněvem. Slunce už na zemi neposvítilo několik dní a vyděšený zloděj, který si začal uvědomovat, že by si lidé neměli zahrávat s tím, čemu nerozumí, se rozhodl, že se to musí pokusit napravit. V rozzuřené bouři, která trvala už celé dny, šel k vysoké hoře a začal kopat. Kopal hluboko, hluboko do srdce hory. Po věčnosti neúnavného kopání prorazilo tmu v jeskyni oslňující světlo. Byl to obrovský diamant, který jasně zářil. Když ho spatřil, okamžitě se ho chopil a bez váhání běžel vykopanou jeskyní zpátky. Jakmile vyběhl z jeskyně, tak všude pořád zuřila bouřka a drak se mihotal po obloze, mezi černými mraky. Když draka spatřil, tak drahokam pozvedl nad hlavu a ten se rozzářil, z nenadání přestalo pršet. Jen co drak zloděje s drahokamem v ruce spatřil, okamžitě vyletěl z temných mraků a vydal se za ním. Když k němu zlatý drak doletěl, upřeně se zadíval na zářící drahokam, poté člověk diamant drakovi podal a drak odvolal strašlivou bouři.

Když měl drak opět své dvě oči, tak vyletěl do oblak a už ho nikdy nikdo neviděl. Kdo ví, možná tam někde pořád je. Jedno je ale jasné, není radno začínat si problém s drakem. Od té doby na Zemi nesvítí pouze slunce, ale halí ji také bouřky.

To proto, aby lidé nezapomněli, že jim sobectví a touha po bohatství může v jejich životě napáchat velké škody.

Aleš Trnka, 1. C

Literární kvíz
nejen pro třeťáky

1. Jak začíná kniha Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války?

a) Tak nám zabili Heidricha, b) Tak nám zabili Kennedyho,

c) Tak nám zabili Ferdinanda, d) Tak nám zabili Václava

2. Kdo spolupracoval s Voskovcem a Werichem v Osvobozeném divadle?

a) Lubomír Pískomil, b) Jiří Sysel,

c) Miroslav Hlodavec, d) Jaroslav Ježek

3. Kdo nepatřil mezi pět kamarádů v knize Bylo nás pět?

a) Petr Bajza, b) Čeněk Kemlink, c) Antonín Bejval, d) Zilvar z chudobince

4. Karel Čapek napsal:

a) Smutné povídky, b) Trapné povídky, c) Veselé povídky, d) Radostné povídky

5. Noetická trilogie od K. Čapka neobsahuje část:

a) Povětroň, b) Obyčejný život, c) Loupežník, d) Hordubal

6. Co vařili pejsek a kočička v díle Josefa Čapka?

a) polévku, b) párky, c) dort, d) chilli con carne

7. Jakou nemocí trpí Pavel v románu Petrolejové lampy?

a) HIV, b) syfilis, c) rýmečka, d) kapavka

8) Ve které z následujících knih V. Vančury se objevuje postava kouzelníka Arnoštka?

a) Obrazy z dějin národa českého, b) Kubula a Kuba Kubikula,

c) Rozmarné léto, d) Markéta Lazarová

9. Muzikál Balada pro banditu vychází z knihy:

a) Nikola Šuhaj loupežník I. Olbrachta, b) Loupežník bratří Čapků,

c) Proměna F. Kafky, d) Bylo nás pět K. Poláčka

10. Hlavními postavami románu Petrolejové lampy jsou:

a) Primus a Helena, b) Arnoštek a Anna, c) Pavel a Štěpa, d) Kateřina a Antonín

11. Kde se nachází vila Jakuba Demla?

a) v Třebíči, b) v Jaroměřicích nad Rokytnou, c) v Tasově, d) v Budišově

12. Co je to FORBÍNA?

a) hra K. Čapka, b) improvizovaná předscéna, c) hlediště, d) hudební představení

13. Co nebo kdo je RAMPEPURDA?

a) strašidlo v knize Kubula a Kubikula, b) bytná Švejka,

c) princezna v Čapkově pohádce, d) služka v rodině Bajzů

14. O jakém sportu vypráví E. Bass v románu Klapzubova jedenáctka?

a) curling, b) fotbal, c) hokej, d) golf

řešení

studenti 3. A

exkurze

Lékárna Kuks

Ahoj všichni, jmenuji se barokní lékárna nebo také České farmaceutické muzeum a nacházím se již několik století v hospitálu Kuks. Nejprve bych se měla zmínit o svém bydlišti Kuksu, které nadevše miluji.

Zakladatel Kuksu hrabě František Antonín Špork zde nejprve nechal postavit zámek, kostel a hostinec. Poté, co si nechal odborníky potvrdit léčivé účinky zdejších pramenů, rozhodl se založit lázně a těm se dostalo velké obliby. Ovšem od počátku 20. století zbyl v Kuksu díky velké povodni jen kostel a schodiště, a tak se z budovy stal dnes již bývalý ústav pro vysloužilé vojenské veterány. Hospitál vedl Řád milosrdných bratří, kteří využívali přilehlou zahradu k pěstování léčivých bylin. Tutu zahradu si dnes můžete prohlédnout i se souborem soch Ctností a Neřestí od Matyáše Brauna.

A já? Já jsem se narodila v polovině 18. století, právě díky Řádu milosrdných bratří a do důchodu jsem odešla až v roce 1945. Dnes už tu bohužel jen smutně hledím na návštěvníky a vzpomínám na své mládí, ale dříve jsem byla velmi užitečná. Zachránila jsem spoustu životů a naučila se, jak léčit různé nemoci. Někdy mi z těch všemožných bylin a léků, které do mě nosili, bylo velmi špatně, ale vždy jsem chtěla pomoci a byla ráda, když tu dotyčný nemusel zůstat, přestože to tu bylo moc fajn.

Dnes už ve mně žádné léky ani byliny nenajdete, jen na mé výstavě (České farmaceutické muzeum), ale v době mého aktivního života jsem v sobě měla velmi zajímavá léčiva. Tato léčiva byla uchovávána v regálech oficíny a i dnes tu naleznete desítky původních dřevěných či porcelánových nádob, tzv. stojatek. Se všemi se velmi dobře znám a denně vzpomínáme na náš život. Mohli jste tu totiž najít **kůstku ze srdce jelena, prášek z lebky oběšence**, dračí krev, sarsaparilový kořen, račí oka či léky z jednorožce, a to se jen tak nevidí. Léčivé účinky těchto přípravků prý prokázány nikdy nebyly, ale přesto Řád milosrdných bratří dobře věděl, co dělá, a spoustu životů se nám zachránit podařilo.

Veronika Benešová, 2. A

Běžný den hrabětě Šporka

Jako každý den, už po dobu skoro 300 let, ležím dnes ve své rakvi společně se svými příbuznými v rodinné hrobce pod hospitálem v Kuksu. Nechal jsem ho postavit, aby se před smrtí dostalo vojákům a dalším mužům klidu, který jim po náročném životě náleží.

Co mě však již nenapadlo byla skutečnost, že za 300 let sem budou chodit velké skupiny lidí si hospitál prohlížet. Tudíž vstup do hrobky hned u hlavního schodiště nebyl nejlepší nápad. Krom toho, že díky mřížovým dveřím tu vzniká celkem průvan, je taky slyšet, kdykoliv se přiřítí nějaká skupina školáků, stejně jako tomu bylo dnes.

Tentokrát to byla skupina gymnazistů z Třebíče. Tito byli ještě celkem výhrou v loterii, jelikož studenti nedělali takový hluk jak jiné školy, ale když vešli do budovy, strop se třásl, jako by nade mnou na prohlídce bylo stádo slonů.

Naštěstí asi po hodině a půl přešli po mostku zpět na druhý břeh Labe a do zavíračky už moc času nezbývalo. Večer se setměním opustí budovu i poslední zahradník a recepční a budu mít konečně zase aspoň celou noc na odpočinek po boku svých příbuzných.

Tomáš Hadraba, 2. A

Je CTNOST opravdu ctností? Nebo si na ni jen hraje?

Každá věc i situace má dva úhly pohledu, stejně tak se dá pohlížet i na sochy Ctností a Neřestí v blízkosti hospitalu Kuks. Sochy jsou rozděleny na ty „dobré“ a „zlé“, ale i v dobru se může skrývat zlo.

Co když Cudnost je zahalená a drží si odstup jen proto, aby nikdo nepoznal její pravé zkažené já? Co když Lehkomyslnost pouze s nadhledem nic neřeší a opovrhuje světem, jen aby se jím nenechala zkazit? A co když Moudrost pouze tahá informace a drby z minulosti, aby je pak v budoucnu mohla použít ve svůj prospěch, a k tomu všemu si hlídá záda v přítomnosti?

Kdo může vědět, co se Matyáši Bernardu Braunovi zrovna odehrávalo v hlavě, když tyto sochy tvořil? Nezhotovil je sice všechny sám, ale je autorem jejich předloh a sám dodělával precizní detaily, jako je například dynamika rozevláté látky.

Jaký úhel pohledu si vybereme, je jen a pouze na nás. Já jsem životní optimista a ve všem budu hledat nějaké pozitivum. Třeba já sochu Obžerství vidím jako ochránce ostatních před touto „neřestí“, raději sní všechno sama, než aby si někdo kazil život tak jako ona. Obětuje se pro druhé, to je chvályhodné, nemyslíte?

Veronika Betková, 2. A

Matyáš Bernard Braun, Obžerství

Závist

Vidím, jak na mě koukají. Vidím také, jak se dívají na druhé. A nejenom tihle, bylo jich už mnoho. Mladí i staří, známí i neznámí. Ty jejich pohledy. Snažím se s nimi navázat oční kontakt, ale oni raději uhýbají pohledem. To i přesto, že mají dosti podobný výraz jako já. Není to zvláštní?

Matyáš Bernard Braun, Závist

Hledí na druhou stranu a myslí si, jak je právě tyto vlastnosti charakterizují. Láska, moudrost, štědrost či upřímnost. Copak si nedokážou připustit, jací opravdu jsou? Závistí si koušou jazyk a kolem těla se jim plazí jedovatí hadi jako mně a to jim mám jít tím nejhorším možným příkladem. A ti, co nejsou jako já, mají vlastnosti mně podobné. Pýcha, obžerství, lstivost, lakomství či pomluva. Obličej mají zakrytý maskou, aby nikdo neviděl jejich skutečnou tvář. V rukou drží hořící snop a na rameni jim sedí kavka, která symbolizuje klevetivost. Takoví doopravdy jsou.

Ale proč si závidí? A co si závidí? Majetek? Peníze? Úspěch? Copak si neváží věcí, které mají?

Aneta Kožnarová, 2. A

Matyáš Bernard Braun: Víra, Lehkomyslnost a Moudrost

literární asociace

Obraz: Jacqueline *(Štěpán Petráněk)*

Místnost, která nemá tvar a
ona je krásná a
taky nemá tvar a
proto je krásná a
proto nemá tvar.
ve vlasech má barvu moře a
má ji taky na triku a
hlavu plnou barev a
v pokoji tak málo, ale
její
velké oči vidí,
protáhlé uši slyší,
zavřená pusa zpívá a
ona mi je všechny podává, abych
se jich mohl aspoň dotknout.

Obraz: Rozhodnutí *(Vojtěch Smola)*

Zoufalství člověka, který musel pozastavit činnost, protože už nemůže dál.

Dotyčný je sám, zažívá vnitřní boj, rozhodl se správně? Co mu chybí ke štěstí?

Už je večer, chvíle času na přemýšlení přináší úzkost.

Obraz: Nature morte *(Viktorie Janková)*

Co přijde – musí odejít.

Co ztmavne – musí vyblednout.

Co promluví – musí ztichnout.

Co se narodí – musí zemřít.

Naissance – décès.

Naissance – décès.

„Je suis confus.“

Povídá mi blízký přítel

a já v jeho očích vidím otázku.

Co je život bez smrti?

„Je ne sais pas,“ povídám.

A proč je součást života něco,

čeho se po celou dobu bojíme?

„Je ne sais pas…“

Jen otázky.

Je odpověď na konci tunelu stejně jako světlo?

Nebo tam je jen a jen temná tma?

Naissance – décès.

Décès… décès… décès…

INFINITE GUINEA PIG

UVÁDÍ

PSYCHIATRICKÁ ORDINACE Dr. Heißmüllera

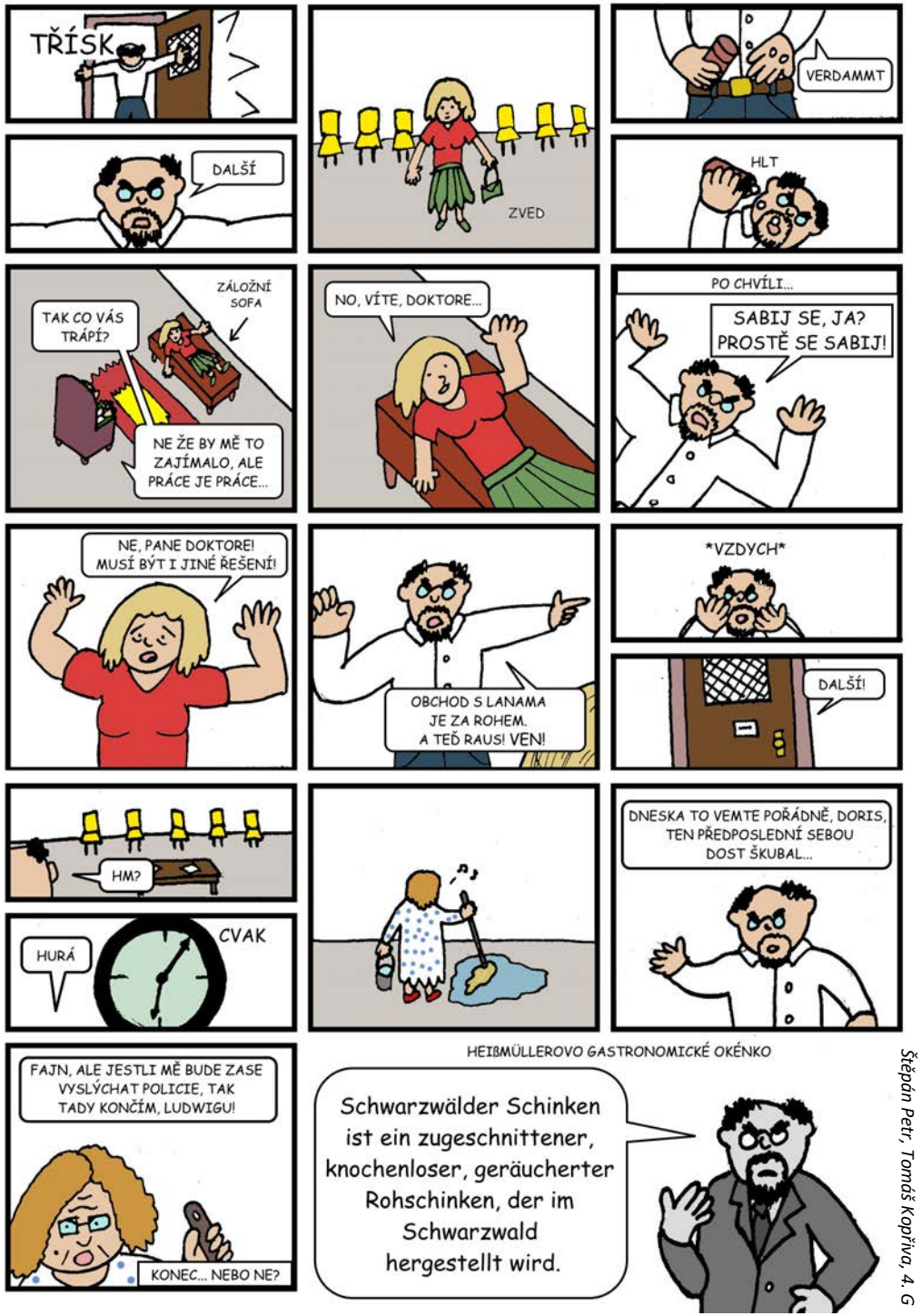

Štěpán Petr, Tomáš Kopřiva, 4. G

hudební kvíz

1. Drnkací hudební nástroj, u kterého vzniká tón rozezněním strun.
2. Skladba pro sólový nástroj a orchestr, vyvinul se z concerta grossa.
3. Strunný smyčcový hudební nástroj se čtyřmi strunami, podobný houslím, ale trochu větší.
4. Dvorní skladatel krále Ludvíka XIV., který si probodl palec bodcem těžké taktovky.
5. Zvuk, můžeme u něj určit barvu, sílu, výšku apod.
6. Několik hlasů hraných nebo zpívaných přes sebe.
7. Tóny uspořádané a pospojované tak, aby šly zahrát nebo zazpívat.
8. Dechový hudební nástroj, který se pravděpodobně vyvinul z píšťaly.
9. Notový zápis rytmických celků v hudbě.
10. Jakým přídavným jménem označujeme klíč v hudbě?
11. Sonáty mohou mít 2–4 části neboli?
12. Pravidelné střídání, či opakování zvuku nebo částí nějakého děje.
13. Dechový žesťový nástroj, který dosahuje vůbec nejvyšších tónů, obvykle zlatavé barvy.
14. Barokní skladatel, který napsal Čtvero ročních dob.
15. Strunný úderný hudební nástroj, který je menší než klavír.
16. „Zpívané divadlo na jevišti“, hudebně dramatické dílo.
17. Systém složený z pěti linek a čtyř mezer určený k zaznamenání notového zápisu. Notová ___?
18. Označení pro souzvuk tří a více současně znějících různých tónů, například na klavíru nebo kytaře.
19. Skupina tří hudebníků.
20. Období 17. a 18. století, ve kterém působil například J. S. Bach.
21. Základní grafický symbol pro označení tónu.
22. Žesťový hudební nástroj s kónickou trubicí, vyvinul se z loveckých nástrojů používaných pro hraní fanfár a signálů při lovu zvěře. (Hledej bez přídavného jména.)
23. Prastarý lidový hudební nástroj, funkce nástroje je založena na pumpování vzduchu, a to buď dofukovaném ústy, nebo koženým měchem umístěným v podpaží hudebníka.
24. Stupnice se třemi křížky.
25. Polyfonní skladba s jedním základním tématem, které postupně zazní ve všech hlasech.
26. Drát nebo vlákno, které slouží jako zdroj zvuku u strunných nástrojů.

B	K	J	A	D	U	R	Y	T	M	U	S
A	O	Y	A	K	B	U	R	T	A	K	T
R	V	S	T	Ó	N	O	T	A	R	O	H
O	I	E	M	A	D	R	I	G	A	L	P
K	O	N	C	E	R	T	H	A	G	U	F
O	L	H	I	D	L	A	V	I	V	L	L
P	A	Y	T	A	K	O	R	D	A	L	É
E	S	T	R	U	N	Y	D	U	D	Y	T
R	Y	Ě	I	S	O	N	A	I	P	D	N
A	Ý	V	O	L	S	U	O	H	E	N	A

Osmisměrka

Poznáš hudební nástroje z učebny č. 1?

inzerce

zvonek magazín

XL/2

vydáno v červnu 2023

studentský magazín

vydavatel

Gymnázium Třebíč

Masarykovo náměstí 9/116, Třebíč

literární a výtvarné práce studentů Gymnázia Třebíč

technická podpora

Mgr. Lenka Mahelová,

Mgr. Hana Laštůvková

ilustrace titulní strany

Lucie Volavková, Barbora Vaníková, Daniela Roupcová. Štěpánka Jičínská

tisk

Amaprint Kerndl, s. r. o. Třebíč
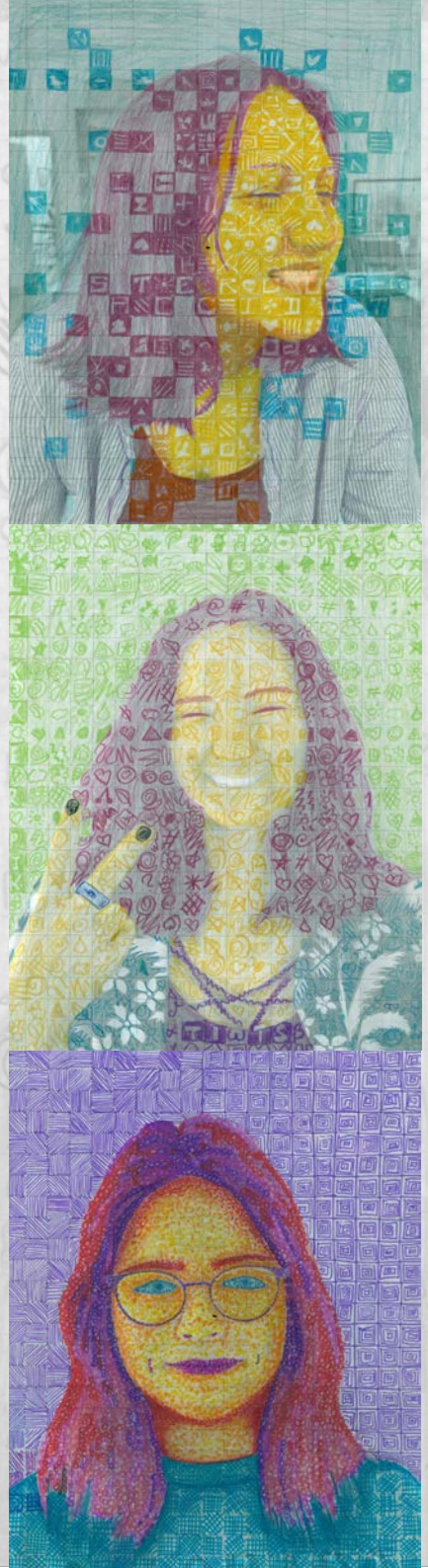
partneři časopisu